

Ceferino az első olyan cigány, akit a katolikus egyház boldoggá avatott. Szimpatikus, nagylelkű ember volt, akit már életében a cigányok polgármesterének, a cigányok védőszentjének neveztek.

Ceferino Giménez Malla (ejtsd: Szeferino Himenesz Majjá), cigány nevén El Pelé 1861-ben született Spanyolországban. Szülei vándorcigányok voltak. Két nővére és egy nála sokkal fiatalabb öccse volt. Ceferino nem tudott írni-olvasni, ám ez abban az időben nem volt ritkaság. Gyerekként megtanulta a kosárfonást: nádfonatokat, puttonyokat, kosarakat készített.

Sokszor ment koldulni is és sokat éhezett. Télen, amikor felkelt, arcát és kezeit hóval dörzsölte be, amíg kicsit ki nem melegedett. Sokszor kellett átmennie a Monogro sivatagon, ahol megismerkedett egy cigány banditával (Cucarachával), aki gyakran enni is adott neki.

Ceferino 18 éves volt, amikor megkérte Teresa kezét. Teresa nála két évvel idősebb volt és eleinte nem akart Ceferinóhoz menni, mert Ceferino 'kissé csúnyácska' volt (így mesélte az

unokája, Maruja). Elálló fülei voltak, a hangja sem volt szép. Azonban magas, erős, jószívű ember volt, így Teresa később mégis igent mondott neki.

Cigány szokás szerint esküdtek, egyházi esküvőjük csak több mint harminc évvel később volt. Teresa kicsi, kövérekés, nagyon tiszta asszony volt. Ceferino kimondhatatlanul szerette őt. Amikor később Teresa meghalt, Ceferino nagyon egyedül érezte magát. Esténként gyakran gyertyát gyújtott a képe előtt. Az egyik kezében egy hajtincset, a másikban a rózsafüzérét szorongatta, úgy imádkozott.

Ceferino esküvője után nem sokkal az apja elhagyta a feleségét (Ceferino édesanyját) és eltűnt egy másik nővel. A 'gonosz szenvedély' úrrá lett rajta, mondták a cigányok. A családot ez az eset nagy fájdalommal töltötte el. Ettől kezdve Ceferino lett a családfő és ő nevelte fel a kisöccsét, El Meninót is. El Menino a bátyját így szólította: Pelé papa.

Ceferinónak és Teresának nem születtek gyermekei. Ceferino ezért örökbe fogadta egyik unokahúgát, La Pepitát. A kislányt rendkívüli módon szerette, nagy odaadással nevelte. Az irgalmas nővérek (apácák) iskolájába járatta. La Pepita megtanult írni-olvasni, kötni és zongorázni is. Azt tervezte, hogy tanítónő lesz.

Ceferino lókereskedőként dolgozott. Mindig becsületes volt. El Bomba, egy öreg cigány vallotta róla: „Az apám lókereskedő volt, sokat hazudott. El Pelé soha.” Ceferino és családja beköltözött Barbastro városába. Egy lakást bérelt. A környéken vízvezeték nem volt, vizet a folyó túloldaláról, egy kútból hoztak. Ceferino Barbastro városában egyre vallásosabb életet kezdett élni. Napont járt misére. Körmenetek alkalmával az egyik zászlót mindig ő vitte. Csütörtök esténként a szentségimádásokon szintén mindig ott volt, imádkozott és énekelt. Nem tudta elviselni, ha valaki káromkodott. Azt mondta: „Mivel sértett meg téged az Isten? Ne szidd az Istent és ne mondj rosszat Istenről, de a papokról sem!”

Barbastro városában Ceferino egy igen szép dolgot tett, ami megváltoztatta az életét. A főutcán egy idős ember rosszul lett, vért hányt. Látszott, hogy tüdővésztes. Senki sem mert odamenni segíteni, mert mindenki rettegett attól, hogy megkapja a betegséget. Ceferino éppen arra járt. Amikor látta a beteg embert, rögtön odalépett, hogy segítsen. Volt ott egy kút, a zsebkendőjével megmosta az idős ember arcát, aztán hazatámogatta. Kiderült, hogy az öreg ember -Rafael Jordan- a város előző polgármestere volt. Ettől kezdve Ceferinót nagyon megkedvelték a városban.

A volt polgármester öccse, Simón, elhatározta, hogy segít Ceferínónak. Akkoriban ért véget az I. világháború és sok katonaló fölöslegessé vált. Simón adott egy nagyobb összeget Ceferínónak, hogy menjen el Franciaországba és ott vegyen egy vagon öszvért, amelyeket akkoriban nagyon olcsón adtak. Ceferinó el is ment, megvette az öszvéreket, áthozta őket Spanyolországba (vasúton és gyalog át a hegyeken) és nagy haszonnal eladta őket. Az első dolga az volt, hogy a kölcsönkapott pénzt visszafizette Simónnak. A nyereség felét is neki akarta adni, de Simón ezt elutasította.

Ceferino egyszerre gazdag ember lett (az eddigi szegénységéhez viszonyítva). Megvette azt a lakást, amelyben addig is laktak, mögötte pedig nagy istállót rendezett be. Ettől kezdve nagyon sokat segített a szegényeken. Egyik cigány barátjának, aki segítséget kért tőle, azt mondta: „Menj csak be az istállóba és vidd el, amire szükséged van!” A koldusokat gyakran behívta a házába, enni adott nekik és gyakran pénzt is. Aztán vállukra tette a kezét és azt mondta: „Adiós, adiós!” (Isten veled!) Teresa néha nyugtalankodott is, hogy a végén még újra szegények lesznek.

Ceferino összebarátkozott egy barbastrói egyetemi tanárral, Don Nicolás Santos de Ottóval. Don Nicolás a barátság kezdetén próbára akarta tenni Ceferinót. Két ismerőst megkérte, hogy amikor ő kimegy a szobából, azok kezdjék el őt jó hangosan szidni, kritizálni. Ceferino egy ideig meglepetve hallgatott, aztán az ajtóhoz ugrott és kiterjesztett karokkal azt mondta: „Vigyázzatok, mit mondtok! Nem egyet támadtok, hanem kettőt, Don Nicolást és engem!”

Don Nicolás gyakran magával vitte Ceferinót Valladolidba az egyetemre. Ceferino így ott lehetett a püspökök és miniszterek között, amikor XIII. Alfonz király felajánlotta Spanyolországot Jézus Szívének. Ceferino Don Nicolás gyerekeinek fogadott és nagyon szeretett nagybácsija lett, rengeteget mesélt a gyerekeknek. Gyakran Ceferino ott is aludt Don Nicolás családjának a házában. Volt ott egy kis szobája és sokféle munkát elvégzett a ház körül. Don Nicolás nagyon hatott Ceferinóra, segítette őt a hitében.

Ekkoriban (51 éves korában) döntötte el, hogy egyházi házasságot köt a feleségével, Teresával. Ekkor gyóntak először és ekkor lettek elsőáldozók is.

Egyszer egy igen kellemetlen eset történt Ceferinóval. Sok kiváló öszvért vitt egy lóvásárra Vendrellbe. Ott a vásáron egy kereskedő felismert Ceferino öszvérei közül egyet, amit őtőle

loptak el. Azonnal hívta a rendőrséget, Ceferino fogdába került. A tárgyaláson aztán tisztázódott, hogy az öszvért ténylegesen ellopták az illető kereskedőtől, de a tolvaj nem Ceferino volt. Ő becsületesen, pénzért vette meg az állatot és fogalma sem volt arról, hogy lopott jószág. A tárgyalás végén a bíró kicsit viccesen azt mondta: „Pelé nem tolvaj, ő szent Ceferino Giménez Malla, a cigányok védőszentje!” A tárgyalás napján a cigányok 40 kilométer hosszan megszállták az országutat kordékkal, lovakkal. Így követelték Pelé kiadatását, akinek az ártatlanságáról meg voltak győződve. Másnap Ceferino elment a barbastrói dómba és hálát adott Istennek.

Ceferino lassan a cigányok vezére, 'polgármestere' lett. Nagyon sokaknak segített. Sokszor nagy gyerekcsapat kíséretében felment a dombra és mesélt a gyerekeknek a cigány banditával (Cucarachával) való találkozásairól, de az evangéliumról is. Az egyik kisgyerek így emlékezett vissza ezekre a vidám, boldog órákra: „Úgy beszélt velünk, gyerekekkel, mintha felnőttek lennénk.” Felesége Teresa halála után Ceferino a házát átadta Pepitának, a fogadott lányának, ő egy kis lakásba költözött. Pepita családját is újra meg újra nagyobb összegekkel támogatta.

1936-ban kitört a spanyol polgárháború. Barbastro és környéke a vörösök (kommunisták, köztársaságiak) kezére került. Hajtóvadászat kezdődött a papok ellen. Néhány hónap alatt a barbastrói egyházmegye papjainak 87%-át megölték. Egész Spanyolországban a polgárháború alatt 4184 papot és kispapot, 2365 szerzetest és 283 apácát öltek meg a hitük, hivatásuk miatt.

A polgárháború első napjaiban történt, hogy Barbastróban egy fiatal papot elfogtak a vöröskatonák. A fiatal pap próbált kiszabadulni a kezeik közül. Ceferino éppen arra járt, odalépett a katonákhoz és azt mondta: „Szűzanyám, segíts meg!” Ennyien egy ellen, aki ráadásul még ártatlan is?” Azonnal őt is elfogták. A zsebeiben egy rózsafüzért és egy lókaparót is találtak, amiket szintén bűnjeleknek tekintettek.

Ceferino börtönbe került. A börtönben rengeteget imádkozott, főként a rózsafüzért. Két héttel később, 1936. aug. 8-ról 9-re virradó éjszaka több társával együtt kihurcolták a temetőbe. Ott a temetőben lőtték agyon őket. Ceferino kezében a rózsafüzért tartva halt meg, miközben azt kiáltotta: „Viva Cristo Rey!” (Éljen Krisztus király!) A fogadott lánya, Pepita ezen az éjjelen nem tudott aludni. Újra és újra felkelt, járkált, aztán hallotta a temető felől a lövéseket. Akkor még nem tudta, hogy Ceferinót is kivégezték. Másnap a cigányok egy csoportját hajtották ki oda, hogy megássák nekik a sírt. Ceferino egy paphpz kötözve, arccal lefelé, vérese feküdt a földön.

II. János Pál pápa 1997. május 4-én avatta boldoggá. Liturgikus ünnepe is május 4-e. Boldog

Boldog Ceferino - a boldoggá avatott cigány vértanú

Írta: Dr. Székely János

2015. január 21. szerda, 12:36

Ceferino a cigányok védőszentje, példaképe. Fiatalon bátran segített a beteg, vért hányó öregembernek. Idős korában próbált megvédeni egy ártatlanul elhurcolt fiatal papot. A családját szerette, a fogadott lányát nagy gonddal nevelte, taníttatta. Amikor csak tudott, segített a nálánál szegényebbekben. Becsületes, mindig igazat mondó ember volt, olyan, akiben a barátai vakon megbízhattak.

Mély hitű ember volt, akinek a történeteire a gyerekek egy életen át emlékeztek. Segítse az ő példája cigány testvéreinket, hogy úgy élhessenek, mint boldog Ceferino! Segítse boldog Ceferino életpéldája a nem cigányokat is, hogy hasonló barátsággal álljanak cigány testvéreik mellé, mint azt Don Nicolás vagy Simón tette! Hogy testvérként, egymást megbecsülve és tiszteletben tartva tudjunk együtt élni ebben a kicsi, sokat szenvedett országban, úgy, mint egyetlen Atyának gyermekei!